

1.STAN MAKSIĆEVIH, 5. OKTOBAR 2010, TRI SATA, POPODNE

SVETOZAR: Imaš ludo dete, Svetozare.A šta radiš? Umesto da ga držiš tamo gde mu je i mesto ti mu praviš banket. I to na godišnjicu petog oktobra!

MILEVA: Šta to pričaš? Jovan je tvoje dete!

SVETOZAR: Moje i tvoje. Više tvoje nego moje.

MILEVA: Šta si rekao?!

SVETOZAR: Pa,više liči na tebe nego na mene.

MILEVA: Ne tupi nego mi dodaj tu času sa ruskom salatom.Ta- ko!

SVETOZAR: I sad je sve u redu? Sad, kad je časa tu gde bi ti htela!

MILEVA: Nije. Idi i proveri jel se ispekla pita.

SVETOZAR: Pusti sad pitu, Mileva. Deset godina nam govore da je lud, da je izgubljen slučaj a sad nam najednom kažu da je zdrav. Ti doktori su ili poludeli ili žele da ga se otarase.

MILEVA: Imaš li ti uopšte srca?!

SVETOZAR: Imam li srca? Ja? Kad su ga kola udarila pre deset godina ko je napravio 236 saobraćajnih prekršaja dok je stigao do bolnice? Ja! Ko je bdeo nad njim tri meseca kad je bio u komi? Ja!

MILEVA:I ja i Dragan.

SVETOZAR: Ko je bio protiv toga da ga isključimo sa aparata? Ko je jedini bio protiv toga? Ti? Dragan? Ne! Opet ja, opet ja i opet ja! I ko je obilazio Jovana kad je dobijao napade besa u ludnici? Ja!

MILEVA: I Dragan i ja.

SVETOZAR: Vi? Pa vi ste hteli da ga ubijete!

MILEVA: Nismo verovali da će dete ustati iz kome. Mogao je da bude tako ko biljka. Da se muči.

SVETOZAR: Vi niste verovali ali ja jesam. Znao sam da je to krv Maksića a nas Maksiće je teško srediti. Pokojnog dedu Milisava su tri puta streljali Nemci a dvaput ustaše i šta je bilo? Dočekao je kraj rata kao narodni heroj!

MILEVA: Pa ako si toliko bio za svog sina zašto ga vređaš i nazivaš ludim? Doktori su rekli da je sad normalan.

SVETOZAR: Doktori su takođe rekli da u svakom trenutku može da se vrati u pređašnje stanje. Kažu da ima tempiranu bombu u glavi.

MILEVA: A kažu i da može mirno da živi sto godina kao i svako od nas.

SVETOZAR: Kao i svako od nas? Jovan je tabula raza. Deset godina nije dolazio svesti, ženo! Misliš da će sad sve biti u redu tek tako?

MILEVA: Pa šta bi ti?

SVETOZAR: Ja ne mogu više da strepim kad će biti normalan a kad lud! Nek ostane tamo gde je!

MILEVA: Ti si egoista!

SVETOZAR: Bolje mu je tamo. Pogledaj nas samo. Šta će reći kad nas vidi ovakve?

MILEVA: Kakve?

SVETOZAR: Matore, čelave, debele...

MILEVA: Govori u svoje ime.

SVETOZAR: ... čorave, zadrigle, izborane. Mi smo, ko što kažu mladi, prsli!

MILEVA: Sve i da je tako Jovan ima brata.

SVETOZAR: Dragan je baš jak brat. Pobegao na Novi Zeland da broji ovce.

MILEVA: Dragan radi u građevinskoj firmi!

SVETOZAR: A šta gradi? Štale za krave i torove za ovce! Šta je onda Dragan? Čoban!

Pardon- on nije bilo kakav čoban, on je novozelandski čoban a to ne može svako!

MILEVA: Zavidiš mu jer je sposoban!

SVETOZAR: Ko bre sposoban?

MILEVA: Tvoj sin.

SVETOZAR: Ih!

MILEVA: A ti? Šta si ti uradio od svog života? Šta si uradio? Znao si samo da uzimaš kredite ko blesav i sad smo tu gde smo.

SVETOZAR: A gde smo to? Jesi gola? Jesi bosa?

MILEVA: Jak si mi ti ekonomista kad ne znaš s parama. Fleko jedna!

SVETOZAR: Jaka si mi ti nastavnica srpskog kad govorиш ko seljanka!

MILEVA: Ti si jedna muška beda!

SVETOZAR: A ti si precvala torokuša!

MILEVA: Pederčino!

SVETOZAR: Kučko!

MILEVA: Volela bih da crkneš!

SVETOZAR: I oću, s obzirom šta mi sve trpaš u hranu!

MILEVA: Iskopaću ti oči!

SVETOZAR: Baciću te kroz prozor!

JOVAN: Mama, tata?

SVETOZAR: O, sine, kad pre?

MILEVA: Jovane, srce mamino!

JOVAN: Polako, ugušićete me!

MILEVA: Nisam ti se nadala tako brzo.

SVETOZAR: Nismo ti se nadali tako brzo.

JOVAN: Dvezli su me ranije. Žurili su da razvezu još neke.

MILEVA: Jesu li ti dali lekove?

JOVAN: Ne, ništa. Potpuno sam zdrav.

SVETOZAR: Pa da, zdrav si, kao da se ništa nije desilo.

MILEVA: Svetozare!

SVETOZAR: Ma, samo hoću da kažem da smo to mi, Maksići, neuništivi!

MILEVA: Koliko u Jovanu ima tvojih Maksića toliko ima i mojih Tojagića. Sedni sine.

Uzmi baklavu.

SVETOZAR: Uzmi urmašicu.

MILEVA: Hoćeš soka?

SVETOZAR: Hoćeš rakijicu, a?

MILEVA: Da pristavim kaficu?

SVETOZAR: Ima neko staro vince u plakaru.

JOVAN: Samo čašu vode.

MILEVA: Pusti to Svetozare, ja ću.

SVETOZAR: Pa, kako je?

JOVAN: Gde?

MILEVA: I, što ti je pitanje!?

SVETOZAR: Pitaj ti nešto kad si tako pametna.

MILEVA: Sine, malo si mi bled. Sigurno su te slabo hranili tamo?

SVETOZAR: Naravno da su ga slabo hranili! Nije to „Hajat“ nego...

MILEVA: Svetozare!

JOVAN: U redu je. Znam gde sam bio.

SVETOZAR: Znači, u redu.

JOVAN: Da, samo dosadno. Imali smo da čitamo samo Bibliju, Istoriju Srba, neki iscepani geografski atlas i par klasika. Što niste dolazili?

SVETOZAR: Pa, dolazili smo.

JOVAN: Ne poslednjih godinu dana.

SVETOZAR: Doktori su rekli da je tako bolje po tebe. Da se oporaviš daleko od konfliktne familije. Mi konfliktni? Ti doktori nemaju pojma! Ženo, rakijicu!

MILEVA: Sipaj je sam, džibro!

SVETOZAR: I oću, nadžak- babo. Evo, tebi jedna- meni jedna. Kako si, sine?

JOVAN: Dobro sam, samo mi je sve malo čudno. Kao da sam spavao deset godina.

MILEVA: Nije to ništa. Tvoj otac ceo život spava širom raširenih očiju.

SVETOZAR: Jezik za zube. Živeli!

JOVAN: Živeli.

SVETOZAR: I, šta ćeš sad?

MILEVA: Šta zbumješ dete? Da nastavi studije na Pravnom fakultetu, da se oženi. Moja drugarica Marta ima čerku Nataliju. Prelepa je i studira medicinu. Kad se vas dvoje udružite naći će se i neki stančić.

SVETOZAR: Tvoja drugarica Marta? Neću da se orodim sa ludačom koja drži deset mačaka u kući!

MILEVA: Dvanaest i nije ludača.

SVETOZAR: Nije? A što je onda mačke nazvala po dvanaest apostola?

MILEVA: A što da ostavi mačke nekrštene? Jovane, jesli li dobro?

JOVAN: Da, samo se osećam malo slabo, vrti mi se uglavi.

MILEVA: Otvori, prozore Svetozare, otvori prozore!

SVETOZAR: Evo, odmah.

MILEVA: Sine, jesli li sad bolje?

JOVAN: Malo bolje. Sad mi se sve vraća.

SVETOZAR: Povraća ti se?

JOVAN: Ne, vraća mi se ono od pre. Završile su se demonstracije. Mislim da je bio drugi oktobar. Spuštao sam se niz Rige od Fere kad su mi ta kola pojurila u susret. Bila su crna, onakva kakva voze glavonje. Izjurila su na pločnik a onda potpuni mrak

MILEVA: Rekli su ti šta je bilo posle?

JOVAN: Ponešto. Znam da sam bio u komi, znam da sam bio u ludnici i da sam imao napade gneva ali šta je bilo napolju to ne znam. Što mi niste rekli šta je napolju?

SVETOZAR: U, sine, to je duga priča. Da nam sipam po jednu?

MILEVA: Tvoja jedna ko njegove dve.

SVETOZAR: Čut!

JOVAN: Šta to smrđi?

MILEVA: Joj, to je moja pita!

SVETOZAR: Domaćice manje zbori. Živeli sine!

JOVAN: Živeli.

SVETOZAR: Samo si liznuo. Dobro, umerenost, to je dobro. Sine, ne mogu da ti opišem koliko mi je drago što si tu. Znam, propustio si deset godina ali to se može nadoknaditi. Sad imaš trideset a to su prave godine. Lepo se kaže- život počinje u tridesetoj.

MILEVA: Moja pitaaa!

SVETOZAR: Tišina tamo u kujni. Da nam sipam još po jednu, a?

JOVAN: Ne bih smeо.

SVETOZAR: Šta su tri rakijice? Ništa!

JOVAN: Gde je Dragan?

SVETOZAR: Ne sećaš se? Dragan nije tu sine. Na Novom Zelandu je.

JOVAN: Znam ali mislio sam da će danas biti ovde.

SVETOZAR: Daleko je Novi Zelanda.

JOVAN: Da. Šta radi?

SVETOZAR: Instalira čobanice. I nije više Dragan- sad je Donal Dojl. Ne pitaj zašto. Čujemo se ponekad preko Skajpa.

JOVAN: Šta je Skajp?

SVETOZAR: Nešto na kompjuteru. Poenta je da možete da se čujete i gledate za džabe.

JOVAN: Voleo bih da ga vidim.

SVETOZAR: Posle čemo to. Pitaj sve što te zanima. Da zatvorim prozor?

JOVAN: Da, dobro sam. Šta se dogodilo nakon što su me udarila kola?

SVETOZAR: Svi smo dobro ako na to misliš.

JOVAN: A inače?

SVETOZAR: Misliš, u zemlji? Ništa.

JOVAN: Kako ništa?

SVETOZAR: Doktori su rekli da ti ništa ne govorimo o državi da se ne bi uzbudjivao bez razloga.

JOVAN: Znam. Svi su me držali pod staklenim zvonom ali sad ne morate. Zdrav sam.

Šta se događa?

SVETOZAR: Reći će ti ono što kažem svima: Deco, džabe ste se bunili.

JOVAN: Kako to misliš? Džabe sam išao na demonstracije? Džabe su me udarili kolima?

SVETOZAR: Sine, kako da ti kažem? Bunio si se i neka si. Mladost je buntovna i treba da bude. A što se kola tiče, doktori su rekli da je to posledica traume.

JOVAN: Znam, znam, posledica traume! Nisam bio vođa protesta nego običan šetač a uobrazio sam da su me udarila crna kola da bih sebi dao na značaju. Stavio sam se u poziciju žrtve. Tako su mi rekli. Tata, mene je nešto udarilo i to su bila ta crna kola!

SVETOZAR: Sine, možda te s leđa napala neka njihova baraba koja te videla na protestu.

JOVAN: Jel slušaš ti mene šta govorim? Udarila su me crna kola!

SVETOZAR: Doktori su rekli.

JOVAN: A ja ti kažem da je tako bilo. Kao da ne znaš koliko puta su se njihove pristalice zaletale kolima u kolonu.

SVETOZAR: Kolonu da ali da jure pojedince?

JOVAN: Šta je s vama? Jesu li vam isprali mozgove? Ludak se zaleteo kolima na mene!

SVETOZAR: Dobro, dobro, udarila su te crna kola. Izvini.

JOVAN: I, šta je sad? Milošević je i dalje na vlasti?

SVETOZAR: Nije. Umro je u zatvoru.

JOVAN: Okej. Ko drži vlast?

SVETOZAR: To je komplikovano.

JOVAN: Kako?

SVETOZAR: Lepo. Koalicija. Demokrate, G17 i neke sitne partije. Espeesovci drže policiju.

JOVAN: Kako SPS i, recimo, Đindjić mogu da budu u istoj Vladi?

SVETOZAR: Nisu. I, Đindjić je ubijen pre sedam godina. Atentat.

JOVAN: Užas! Ko je to uradio?

SVETOZAR: Duga priča. Ček, da pojasnim: prvo je bio pet oktobar- tu ste oborili Slobu, pa su vladali DOS- ovci, pa su ubili Đindjića, pa je došao Koštunica, pa je posle njega došao Boris Tadić.

JOVAN: A ko je Boris Tadić?

SVETOZAR: Demokrata.

JOVAN: A policiju drži SPS?

SVETOZAR: Da.

JOVAN: Vladaju nam demokrate a čuvaju nas oni koji su nas tukli. Ja to ne razumem.

SVETOZAR: Šta tu ima da se razume? To je vlast, ona je nerazumljiva po definiciji! Jel' možemo da preskočimo politiku?

MILEVA: Pita mi je potpuno izgorela!

SVETOZAR: I to mi je neko čudo.

JOVAN: Nije bitno, mama. Ionako mi se ne jede.

MILEVA: Jedi sine. Ima hleba, ima ruske salate. Podgrejaću supicu od juče.

SVETOZAR: Izvini što je tanko ali, to ti je što ti je. Kupili bi mi sine i mesa ali, znaš kako je, SEKA.

JOVAN: Kakva SEKA?

SVETOZAR: Svetska ekonomska kriza. Ona Velika kriza iz 1929. godine je malji dec u odnosu na ovu.

MILEVA: Nemoj da mi plašiš dete.

SVETOZAR: Što plašim?

MILEVA: Ne mora Jovan da ispašta ako si nas ti zadužio ko Grčku.

SVETOZAR: Da nije gospođa tražila da joj matoro dupe vidi puta ja nas ne bi ni zadužio!

MILEVA: Sad sve svaljuješ na mene?

SVETOZAR: Vozi u Grčku, vozi u Tursku, vidi Egipat, vidi Tunis, Dalijeva kuća u Figerasu, rimski Koloseum, dvorac Vindzora, trt- mrt! A kako? Mito od ovog mito od onog. Plus krediti. Prokurvao sam se zbog tebe!

JOVAN: Tata, molim te, nemoj.

MILEVA: Zbog mene? Sad sam ja kriva za tvoju nečistu savest!

SVETOZAR: Zbog tebe sam izgubio posao!

MILEVA: Izgubio si posao?

SVETOZAR: Jesam. Optužba za korupciju. Još pre nedelju dana.

JOVAN: Govorio si da je poštenje najvažniji kapital.

MILEVA: I to mi sad kažeš?

SVETOZAR: Da. I baš me briga.

MILEVA: Uništio si ovu kuću!

SVETOZAR: Baš me briga!

JOVAN: Nemojte da se svađate.

MILEVA: Baš te briga kad ionako nije tvoja! Ovaj stan sam ja nasledila od roditelja!

SVETOZAR: Zašto sam te oženio?

MILEVA: Jer sam zatrudnela s tobom, skote.

JOVAN: Ja ovo ne mogu da slušam.

SVETOZAR: Bolje da sam crkao pre nego što sam te upoznao!

MILEVA: Slažem se!

SVETOZAR: Reci još samo jednu reč i udaviću te u toj ruskoj salati!

MILEVA: Davi, davi! Nemaš petlju!

SVETOZAR: Videćeš ti svog Boga čim popijem rakijicu!

MILEVA: Ajde baš da vidim! Napadni me! Moje dete će da me brani! Jel tako Jovane?

Jovane!

SVETOZAR: Otišao je.

MILEVA: Pobeglo dete od tebe.

SVETOZAR: Od mene? Zbrisao je od tebe, veštico. Kao i Dragan. Niko ne voli lude, posesivne majke!

MILEVA: Ja luda?! Iskopaću ti oči!

SVETOZAR: Hajde, čekam te, kreni!

MILEVA: Crkni!

2.CRKVA, 5 OKTOBAR, ŠEST SATI UVEČE

SVEŠTENIK: Nema mnogo mladog sveta u crkvama.

JOVAN: Molim, oče?

SVEŠTENIK: Rekoh: nema mnogo mladih u crkvama.

JOVAN: Valjda.

SVEŠTENIK: Nisam te pre vidoao u hramu Božjem.

JOVAN: Bio sam van sebe. Van zemlje.

SVEŠTENIK: Van sebe i van zemlje? Lepo rečeno. Nedostajala ti je je naša Srbijica?

JOVAN: Nedostajao mi je moj dom.

SVEŠTENIK: Gde si bio sine?

JOVAN: Na Novom Zelandu.

SVEŠTENIK: Daleka zemlja. Na ivici sveta. Šta si radio tamo?

JOVAN: Instalirao čobanice.

SVEŠTENIK: Kako?

JOVAN: Nije bitno.

SVEŠTENIK: Gde si sad? U komšiluku?

JOVAN: Ne, na drugom kraju grada. Prolazio sam ovuda.

SVEŠTENIK: I osetio si potrebu da uđeš i zapališ sveću.? Bogougodno delo.

JOVAN: Nisam je zapalio ja.

SVEŠTENIK: Kako?

JOVAN: Moj novac ne važi ovde.

SVEŠTENIK: Razumem.

JOVAN: I nije to zbog Boga već zbog mojih roditelja.

SVEŠTENIK: Tvoji roditelji su od Boga kao i ti. A za šta se moliš?

JOVAN: Da im se vrati razum.

SVEŠTENIK: Ako si se iskreno pomolio za njih razum će im se zacelo vratiti.

JOVAN: Nisam siguran u to.

SVEŠTENIK: Ne veruješ u Boga?

JOVAN: Možda. Ne znam. Valjda da. Zbunjen sam, izvinite.

SVEŠTENIK: To je normalno. Svi koji uđu u crkvu osećaju prvih pet minuta neku čudnu konfuziju u sebi i najčudnije misli im prolaze kroz glavu.

JOVAN: Stvarno? A zašto?

SVEŠTENIK: To se Bog i Đavo bore oko njihove duše. Ali, ako unutra ostanu dovoljno dugo, Bog će ih zaštiti i blagosloviti.

JOVAN: Voleo bih da verujem u to.

SVEŠTENIK: Veruješ, samo otvori srce onome što jesi: duša pravoslavna.

JOVAN: Nikad nisam razmišljao o sebi kao pravoslavcu.

SVEŠTENIK: Čemu onda tvoja sveća i molitva?

JOVAN: Ne znam. Valjda se hvatam za slamku.

SVEŠTENIK: Nije to slamka momče već ruka spasa. Ja ti je pružam.

JOVAN: Jovan.

SVEŠTENIK: Inokentije.

JOVAN: Imate jak stisak, oče.

SVEŠTENIK: Izvini, sine.

JOVAN: Ništa.

SVEŠTENIK: Jesi li kršten?

JOVAN: Jesam.

SVEŠTENIK: Onda si duša pravoslavna. Zalutala duša koja se vraća.

JOVAN: Mislite?

SVEŠTENIK: Deset te godina nije bilo a sad si se vratio i naišao na hram Svetog Nikolaja Srpskog. Misliš da je to slučajnost?

JOVAN: Iskreno? Ne znam šta da mislim o tome. Znate, ima toliko mnogo stvari koje me zbunjuju kad je crkva u pitanju.

SVEŠTENIK: Reci, sine.

JOVAN: Neki drugi put. Oduzimam vam vreme.

SVEŠTENIK: Vreme? Nema vremena u ovom hramu, samo Bog, ti i ja.

JOVAN: Ako je Bog uredio svet i ako je crkva njegov predstavnik zašto ne pomogne onima kojima je to najpotrebnije?

SVEŠTENIK: Crkva pomaže koliko god može.

JOVAN: Inokentije, oče, video sam džip u kojem se vozio sveštenik. U centru grada. Ne jednom, nebrojeno puta. I to je bil opre nego što sam otišao. Danas je još gore.

SVEŠTENIK: Možda je to bio jedan te isti sveštenik?

JOVAN: Ne, nije.

SVEŠTENIK: I sveštenici su ljudi, Jovane, a neki od njih podležu ljudskim slabostima. Ne svi, ali neki da.

JOVAN: Sećam se i da su se, pre nego što sam otišao, mešali u politiku i sedeli do najgorih.

SVEŠTENIK: Rekoh ti već Jovane. I oni su ljudi.

JOVAN: Blagosiljali su vojske sastavljene od lopova i ubica.

SVEŠTENIK: Sad smo već na političkom terenu i ja bih to izbegao.

JOVAN: To je istorija oče. Pogledaj samo krstaške ratove.

SVEŠTENIK: To su bili katolici.

JOVAN: I mi smo imali svoje krstaške ratove. Stefan Nemanja je progonio bogumile.

SVEŠTENIK: Bože me oprosti, jeste! Bili su jeretici ali nije trebalo tako! Uostalom, Stefan Nemanja je to činio kao svetovni vladar.

JOVAN: Crkva uči da je postavljen na presto milošću Božjom i da se zamonašio tek kad je ušao u duboku starost. Posle je i kanonizovan.

SVEŠTENIK: Nemoj tako sine o našem Svetom Simeonu!

JOVAN: Istorija tako kaže. I nemojte se krstiti. To me čini nervoznim.

SVEŠTENIK: Imaš li još pitanja, sine?

JOVAN: Dok sam bio тамо, на Novom Zelandu, pročitao sam celu Bibliju. Potpuno je zbunjujuća, od korice do korice. Bog prvo u Starom zavetu kažnjava ljude a posle, u Novom zavetu, im prašta i šalje svog sina da bude razapet. Hajde da i to nekako razumemo, transformisao se, postao je blaži, ali to nije sve. Cela priča je bazirana na nedoslednostima i to od samog početka. Eva ponudi Adamu jabuku a тамо где је рајски врт, negde na Bliskom istoku, nema jabuka. Zar nije logičnije да му је понудила урму, smokvu ili tako нешто?

SVEŠTENIK: I ti me pitaš, sine, zašto баš jabuka?

JOVAN: Da.

SVEŠTENIK: Pa, zato što je puna vitamina.

JOVAN: Doviđenja, oče.

SVEŠTENIK: Moliću se da Gospod Bog podari pamet tvojim roditeljima. A i tebi će je trebati.

3.ULICA, 5. OKTOBAR, DESET SATI, NOĆ

PROPALICA: E, dečko, dečko, imaš lov?

JOVAN: Nemam.

PROPALICA: Imaš, imaš. Daj lov!

JOVAN: Ili ćeš me izbosti tim perorezom?

PROPALICA: Ti oćeš da umreš, batice?

JOVAN: Nemam ništa protiv.

PROPALICA: Ti to ozbiljno?

JOVAN: Da.

PROPALICA: Kvariš mi zadovoljstvo.Okej, ne moram da te bodem. Ima da te bijem!

JOVAN: Pa hajde.

PROPALICA: Jao, s kim se ja zajebavaam! Paf! To, care! Kako sam te roknuo iz prve! Vuuu, ludilo! Oćeš da ti izlomim rebra? Daj pare!

JOVAN: Neću.

PROPALICA: Oćeš da se sagnem i da ti ih uzmem? Evo. Šta je dečko? Evo ti! I ovo! I ovo! Gde držimo parice, gde držimo parice? Jesu u kaputiću? Jesu, u kaputiću. Ta-ko! Jel ti to mene zajebavaš?

JOVAN: Sve vreme.

PROPALICA: Pa ovo nisu parice nego lova za monopol.

JOVAN: To je sve što imam.

PROPALICA: Dečko, jesи ti došao nekim vremeplovom, a? Ovo ne važi! Daj mi prave pare! Iz ovog veka! Alo, jel slušaš ti mene?

JOVAN: Nemam prave pare, razumeš?!

PROPALICA: Oćeš da mi kažeš da ideš okolo sa nevažećom lovom? Ti si neki ludak, a?

JOVAN: Uzmi to što si uzeo i idi.

PROPALICA: E, neću!

JOVAN: Sam si to tražio.

PROPALICA: Šta to radiš, jebote? Nemoj da me vataš! E, batice, čekaj malo!

JOVAN: Nemam pare i ne trebaju mi pare i jebe mi se za vaše pare!

PROPALICA: Šta se guraš? Jesi lud?

JOVAN: Daj mi taj nož! Ajde, kolji! Šta čekaš? Ubij me, ajde! Nećeš? Oćeš da te ja zakoljem?!

PROPALICA: Ej bre, majmune, ko ovde koga pljačka, a?

JOVAN: Ja tebe. Daj mi pare!

PROPALICA: Šta?

JOVAN: Ako se okreneš da bežiš skočiću ti za vrat i zaklaću te svojim zubima. Daj pare!

PROPALICA: Ti nisi normalan.

JOVAN: Znaš li da sam jednom ujeo čuvara za uho? Otkinuo sam mu ušnu resicu.

PROPALICA: U mardelju?

JOVAN: Ne, u ludnici. Jesi li nekad probao ljudsku krv? Ne? Slatka je.

PROPALICA: Vampir, jebote. Aaaa!

JOVAN: Beži, beži, džiberu! Nisam vampir već veliki lažov. Lepo me udesio.

LARISA: Hej, jesi li tu?

JOVAN: Jesam. Ko pita?

LARISA: Larisa.

JOVAN: Drago mi je, ja sam Jovan. Mene su opljačkali.

LARISA: Znam, sve sam videla.

JOVAN: Posmatrala si sve vreme?

LARISA: A šta je trebalo, da se bijem za tebe?

JOVAN: Ne. Što nisi pozvala policiju?

LARISA: Yeah, right, policiju! Hajde, ustani, polako. Ta-ko!

JOVAN: Gde ćemo?

LARISA: Kod mene da opereš te rane.

JOVAN: Lepo od tebe.

LARISA: Samo da opereš rane. Posle ideš kući.

JOVAN: Razumeo.

4.STAN MAKSIĆEVIH, 5. OKTOBAR, JEDANAEST SATI, NOĆ

NOVINAR: Imate li vest koja će obradovati našu redakciju?

SVETOZAR: Naš sin je nestao.

NOVINAR: Za početak fino. A kad je to bilo?

MILEVA: Negde oko osam i trideset.

SVETOZAR: Sedam i trideset.

MILEVA: Pola sedam.

SVETOZAR: Zar nisi rekla šest i trideset?

MILEVA: Mislila sam sedam i trideset.

NOVINAR: A koliko godina ima vaš sin?

SVETOZAR: Trideset.

NOVINAR: Pa, to je onda njegova stvar. Doviđenja.

MILEVA: Čekajte, ali on je bio u ustanovi. Znate.

NOVINAR: Dakle, pobegao je odatle?

SVETOZAR: Ne, pušten je.

NOVINAR: Izlečen i pušten i punoletan. Mislite da će to zanimati naše gledaoce? Nikoga ne zanima priča o srećnom isceljenju.

MILEVA: Ne?

NOVINAR: Ako volite hepiendove vi lepo pišite scenarija za ljubavne komedije i šaljite ih u Holivud. Sreća se ne prodaje u Srbiji, shvatate?

SVETOZAR: Onako.

NOVINAR: Da pojednostavimo: vaš sin bi morao da napravi nešto užasno sumanuto da bi se pojavio u mojoj emisiji „Nestali“?

MILEVA: A, pa jeste. Uradio je. Pobegao je od nas.

SVETOZAR: Da, sav je bio lud.

MILEVA: I bio je bled ko kreč.

SVETOZAR: I nije ni takao rakijicu a svako ko izbegava alkohol je bolestan. Naučno dokazano.

NOVINAR: I to je vama ludilo?

SVETOZAR: oko mu malo radi ovako.

NOVINAR: Dokazi, dajte mi dokaze! Po čemu mogu da zaključim da je zaista lud?

MILEVA: Vidite sve ovo- prevrnuti stolovi, hrana po zidovima?

SVETOZAR: Razbijene flaše, spaljene zavese?

NOVINAR: Da. Ko da ste imali hordu navijača u gostima.

MILEVA: Vidite ove modrice?

SVETOZAR: Moje izgrebano lice?

NOVINAR: U, gadno!

MILEVA: To je on uradio.

SVETOZAR: Lično i personalno.

NOVINAR: A zašto?

MILEVA: Eh, zašto?

SVETOZAR: Zato što su hteli da oslobole njegov krevet pa su ga pustili neizlečenog.

MILEVA: Da, sigurno je to. Slagali su nas da je zdrav.

NOVINAR: Kako, kako?

SVETOZAR: Vi sve ovo snimate?

NOVINAR: Da, ali ne brinite za inkriminišuće delove. Šo reče rahmetli Radomir

Belaćević: „Zeko, sve ćemo to u montaži“. Nastavite.

SVETOZAR: Rekao je da tog dana razvoze više njih i da ih sve vraćaju kućama.

MILEVA: Dozvolite moliću vas ali kad su bolesnike razvozili naokolo ko pice preko oglasa?

NOVINAR: Ima nešto u tome što govorite!

SVETOZAR: Ima nešto- pogledajte šta je napravio od nas!

MILEVA: Moj sin nas je unakazio!

NOVINAR: Zaista, zaista potresno! A lekovi?

MILEVA: Nije ih primao. Uopšte!

SVETOZAR: Rekli su da ne treba.

NOVINAR: Užas! Imate li još neke dokaze za vaše tvrdnje?

MILEVA: Ovde me boli, ovde! Jel to dovoljno?

NOVINAR: I više nego. Eto, videli ste gledaoci. Još jedna manipulacija državnog sistema koji ne zna za ljudskost. Ako negde vidite Jovana Maksića- javite nam. Skrećemo pažnju da mu ne prilazite jer je sklon nasilnom ponašanju. Naše telefone znate. Prvih pet

koji se javi s pouzdanim informacijama o Jovanovom trenutnom boravištu čekaju vredne nagrade.

5.LARISIN STAN, 6. OKTOBAR, JEDAN UJUTRU

JOVAN: I to je otprilike sve.

LARISA: Vau! Dakle,ti si stvarno lud?

JOVAN: Ne, nisam. To je bila trauma koju je izazvao automobil.

LARISA: Trauma koja je trajala deset godina! Kako si se izlečio?

JOVAN: Ne znam. Ne znaju ni doktori. Bili su zbumjeni kad sam počeo da se oporavljam.

Pravo je čudo da sam normalan s obzirom kako su me lečili.

LARISA: Kako su te lečili?

JOVAN: Popio sam svaku zakonom dozvoljenu drogu.

LARISA: Vau!

JOVAN: Nema tu nikakvog „vau“. Danima sam bio nesposoban da mislim, da uradim bilo šta. Hrana mi nije trebala. Bio sam urađen a mozak mi je mileo kao puž. Pričao sam s teškom mukom. Sklapao sam slogove tako sporo da niko više nije imao nerava da me sluša. Ja nisam imao nerava da slušam samog sebe.

LARISA: Isti moj bivši dečko. On je „vario“ 25 sati dnevno.

JOVAN: Nekad bih počeo da plačem a nekad bih spavao po ceo dan. Bilo je i dana kad sam bio okej, onako, optimisitičan. Tada sam čitao, pričao s ljudima. Znala je da me zaboli glava. Jezivo, kao da mi je neko zabio ekser u mozak, tu. Onda bih se razbesneo, činilo se, bez razloga. Bacao sam stolice, razbijao prozore, nasrtao na stražare.

LARISA: Odgrizao si stražaru uvo?

JOVAN: Ne. Samo sam mahao pesnicama. Mislim da nikad nikog nisam zaista povredio. Moj gnev je bio okrenut protiv mene samog. Bio sam besan na sebe što sam se zatekao tu gde sam se zatekao i što nisam mogao da se kontrolišem. Znao sam koji je problem ali ne i kako da ga rešim.

LARISA: Jezivo. Izmislio si to s uhom?

JOVAN: Da. Mislio sam da će tako da oteram onog klošara.

LARISA: Ti si ludački hrabar.

JOVAN: Nisam. Mislim da mi je kad sam mu to rekao ovoliko nedostajalo da se upišam od straha.

LARISA: Bojiš se? To znači da si normalan.Mada.

JOVAN: Da?

LARISA: Mene ne plaši taj ludački blef s uhom. Nisi bio uverljiv. Jezivo je bilo ono na početku, kad si rekao da može slobodno da te izbode. To je bilo iskreno i sick.

JOVAN: Nisam htio da me ubije samo mi se smučilo u jednom trenutku. To nije trajalo dugo, par sekundi.

LARISA: Par sekundi? Svejedno, hteo si da se ubiješ.

JOVAN: Svako to poželi ponekad.

LARISA: Zašto?

JOVAN: Jesi li upoznala moje matorce?

LARISA: Ne.

JOVAN: Onda nemam šta da ti pričam. Normalan sam koliko mogu da budem. A ti?

LARISA: Hoćeš pljugu?

JOVAN: Da, hvala. A ti?

LARISA: I ja će pljugu.

JOVAN: Ne, mislim, šta s tobom? Nisi mi rekla ništa o sebi.

LARISA: Imala sam sedamnaest kad sam počela da se sečem.

JOVAN: Šta?

LARISA: Prvo sam grebala gornju stranu šake ključevima a posle, kad sam propušila, pokušala sam da ugasim cigaretu. Onda sam se secnula žiletom, par puta, tu, po nadlanici.

JOVAN: Zašto?

LARISA: Htela sam da skrenem pažnju matoraca.

JOVAN: I?

LARISA: Nisu ništa primetili pa sam odustala.

JOVAN: Sad si okej?

LARISA: Da ali nisam normalna.

JOVAN: Sad mi je jasno što si mi pomogla.Drago mi je što si luda.

LARISA: You are welcome.

JOVAN: A čime se baviš?

JOVAN: Ne bavim se. Ja sam pesnikinja.

JOVAN: Gde su ti matorci?

LARISA: U Nemačkoj. Dođu jednom godišnje na Novu godinu, budu tu nedelju dana i odu. Bar mi šalju pare redovno. Tako mi pokazuju koliko me vole.

JOVAN: Kakvo je to ime, Larisa?

LARISA: Rusko. Prvo su me, kad sam se rodila, osamdesetdevete, krstili Raisa.

JOVAN: Hahaha, kako?

LARISA: Znam, funny. Po Raisi Gorbačov. To im je posle bilo malo trulo pa su me prekrstili u Larisu. Moji matorci su uvrnuti.

JOVAN: Pričaj mi o tome. Hoćeš li da mi odrecituješ nešto od tvoje poezije?

LARISA: Veruj mi, ne želiš da čuješ. Nijedan tip s kojim sam bila nije htio da čuje pa nećeš ni ti.

JOVAN: Ne, ja stvarno želim da čujem.

LARISA: Sam si tražio.

JOVAN: Hoćeš li da recituješ ili ne?

LARISA: Bez aplauza, okej?

JOVAN: Okej.

LARISA:

*Živi se zatvorenih
Umire otvorenih
Očiju
Na kraju ih
Drugi sklope
Nežno pređu
Dlanom preko kapaka
Kažu: videli ste
Previše*

JOVAN: Kako se zove?

LARISA: Beogradski paradoks.

JOVAN: Sviđa mi se. Imaš li neku ljubavnu?

LARISA: Ljubavnu? Ne.

JOVAN: Kako nemaš? Sve devojke pišu ljubavne pesme.

LARISA: Nemam pravu inspiraciju.

JOVAN: Aha, kapiram.

LARISA: Ne kapiraš ti ništa. Pazi na taj oblog. Pao ti je s čela. Čekaj, da ga vratim. I, ja nisam sve devojke.

JOVAN: Nisi. Ti si jako lepa.

LARISA: Nisam.

JOVAN: Jesi. I imaš taj osmeh. Vidi se da si dobra osoba.

LARISA: Nisam baš toliko dobra. I nemoj ništa da pokušavaš. Ne zanimaju me rekonvalescenti.

JOVAN: Nisi čula? Ja sam se potpuno oporavio.

LARISA: Jesi? Onda ideš sutra ujutru, čim se naspavaš.

JOVAN: Gde?

LARISA: Kod tvojih, kako gde? Ne misliš valjda da živiš ovde.

JOVAN: Ne mogu kod mojih. Blam me.

LARISA: Otkad je ovde blam da imaš trideset i živiš sa matorcima?

JOVAN: Ne razumeš. Blam me od njih.

LARISA: Imaš brata, zar ne? Nazovi ga, nek ti da garantno pismo i idi na Novi Zeland.

JOVAN: Šta ču tamo?

LARISA: Ne znam. Čuvaj kivi ptice u nacionalnom parku. Broj ovce.

JOVAN: Opet ovce?

LARISA: Šta drugo?

JOVAN: A do tada bih trebao da živim s matorcima? Smešno!

LARISA: A gde drugde? Slušaj, nemoj da me tako gledaš. Jednom su već zloupotrebili moje strpljenje.

JOVAN: Tvoj momak na travi?

LARISA: Moj momak na travi. Moj Stouner Simpson.

JOVAN: Nedostaje ti?

LARISA: Nemoj to. Da, nedostaje mi.

JOVAN: Vidim.

LARISA: Slušaj, ja ne poznajem tebe, ti ne poznaješ mene i tako je najbolje.

JOVAN: Mogu da ti budem muza, pardon muz.

LARISA: Ne možeš.

JOVAN: Zbog čega?

LARISA: Nemoguć si. Nazovi burazera, pitaj ga da li te prima i onda idи, okej?

JOVAN: On u ovo doba spava.

LARISA: Na Novom Zelandu je sada dan. Nazovi ga, okej?

JOVAN: Okej.

LARISA: Ima li još nekih pitanja?

JOVAN: Da.

LARISA: Pitanja koja nisu lična?

JOVAN: Da. Imaš li kompjuter?

6.V IRTUELNI SVET INTERNETA, 6. OKTOBAR, 2 SATA UJUTRU PO
SREDNJOEVROPSKOM VREMENU

DRAGAN: Hello, Donal Doyle speaking. Your picture is a bit out of focus. Can you fix it?

JOVAN: Ček, ček, to je ovde. Ta-ako!

DRAGAN: How may I help you?

JOVAN: Dragane, to sam ja, tvoj brat, Jovan.

DRAGAN: Sorry, sir, I don't hear you quite clear. Speak English, please.

JOVAN: Ne razumeš me? John Maxwell here? Does it ring a bell? No? It is Jovan Maksić speaking. Belgrade, Serbia. I am your fucking brother. Remember me now, you cunt?

DRAGAN: Jovane, nema potrebe da se vredamo.

JOVAN: Ne vredam se samo me čudi kako se praviš Novozelandjanin.

DRAGAN: Šta hoćeš?

JOVAN: Kako?

DRAGAN: Čuo sam šta si napravio. Matorci su popizdeli od brige. Odmah idi kući i izvini im se.

JOVAN: Za šta da im se izvinim?

DRAGAN: Znaš dobro za šta.

JOVAN: No, I dont know, mister Donal Doyle! Hahaha!

DRAGAN: Šta se cerekaš?

JOVAN: Smešan si, šta mogu!

DRAGAN: Trebalo bi da imaš malo razumevanja za moju poziciju. Kod nas je jedan popodne i ja sam na poslu. Ako me neko vidi kako surfujem na radnom mestu i još pričam srpski umesto engleskog dobiću otkaz a ti znaš da je kriza....

JOVAN: Znam, znam, otkad sam došao svi samo pričaju o krizi.

DRAGAN: Gde se nalaziš?

JOVAN: Kako?

DRAGAN: Hajde, reci mi gde se nalaziš.

JOVAN: Negde u Beogradu. Dobro sam, ako te to zanima.

DRAGAN: Nema potrebe da budeš sarkastičan.

JOVAN: Nema. Ti si sarkastičan za obojicu.

DRAGAN: Idi kod matoraca.

JOVAN: Neću.

DRAGAN: Jovane, opominjem te!

JOVAN: Ili ćeš šta? Doći iz tvoje zapizdine da me nalupaš kao pravi stariji bata?

DRAGAN: Nisam te tako mnogo tukao.

JOVAN: Neću da to potežemo.

DRAGAN: Ti si potegao prvi.

JOVAN: Okej, okej. Gde je tvoja zapizdina, traumo iz detinjstva?

DRAGAN: Krajstčerč, mesto se zove Krajstčerč i nije zapizdina.

JOVAN: Jel' to na Južnom ostrvu? Onom što gleda na Južni pol?

DRAGAN: Jeste, otkud znaš?

JOVAN: Znam, nisam lud. Deset godina sam bistrio atlas. A znam još i ovo: ako živiš u Krajstčerču i zuriš u glečere onda si sigurno u zapizdini.

DRAGAN: Ne zurim u glečere! Do Južnog pola ima još par hiljada kilometara. Ma, šta se ja s tobom igram geografije?! Javi se matorcima, odmah!

JOVAN: I to je sve što imаш da mi kažeš?

DRAGAN: Jebiga, a šta hoćeš da ti kažem?

JOVAN: Šta da mi kažeš? Posle deset godina? A ja za tebe imam gomilu pitanja.

Recimo kako si. Recimo jesli oženjen. Recimo imаш li decu. Recimo kad ćeš da skineš taj podvaljak.

DRAGAN: Imam ženu. Zove se Dženi. Imamo dve crkve: Dejnu od dve i Loru od četiri godine.

JOVAN: Mogu li da ih vidim?

DRAGAN: Imam ih u novčaniku. Evo.

JOVAN: Lepe su. Sve tri. Što si promenio ime?

DRAGAN: Lakše je tako. A i dopada mi se kako zvuči. Donal Doyle. Tako se zove glumac iz ratnog filma „Krvava plaža“: Znaš ono, marinči, iskrcavanje u Normandiji.

JOVAN: Jel te neko zove Donal?

DRAGAN: Ne. Di Di.

JOVAN: Šteta za tako dobro ime. Di Di? Kao Di Di Ramoun?

DRAGAN: Tako nekako.

JOVAN: A podvaljak?

DRAGAN: Nosi se! Smršaću čim nađem vremena.

JOVAN: Hoćeš. Slušaj, Dragane, meni je ovde užasno. Toliko se mnogo stvari izmenilo za deset godina. Ja to ne mogu više da povežem.

DRAGAN: Verujem ti. Ne mogu ni ja.

JOVAN: I potpuno sam očajan. Razumeš? Hoću reći, toliko sam očajan da bih iz ovih stopa otišao u Krajstčerč. U gradić u kojem se nikad ništa ne menja. Pazi, ja nisam lud. Mene su pustili iz ludnice kao izlečenog. Imam i potvrdu. Mogu da radim bilo koji posao. Evo, praću sudove, čistiću klozete, bilo šta. Dovoljno je samo garantno pismo, kapiraš?

DRAGAN: Jovane, idi kod matoraca. Pliz!

JOVAN: Ići će u ako mi obećaš da ćeš mi poslati garantno pismo.

DRAGAN: Burazeru, ja ne mogu da ti to obećam. Dobro znaš da ne mogu. Ja bih ali, nije pravo vreme za selidbu. Kriza je. A i ja sam još stranac ovde.

JOVAN: Tvoja žena je Novozelandjanka?

DRAGAN: Da. Pa?

JOVAN: Neka ona napiše pismo.

DRAGAN: Pričaćemo drugi put o ovome.

JOVAN: Burazeru, nemoj da me otkačinješ kao poslednjeg!

DRAGAN: Zove me šef na raport. Ne mogu više da pričam. Žao mi je.

JOVAN: Čekaj, Dragane.

DRAGAN: Javi se matorcima. Thank you for calling us, mr. John Maxwell! It has been real pleasure talking to you! I wish you all the best! Bye!

JOVAN: Dragane!

7. LARISIN STAN, 6. OKTOBAR, DESET UJUTRU

JOVAN: Hej, otkud ti tu?

LARISA: Nije ti drago što me vidiš?

JOVAN: Da li bi trebalo da bude?

LARISA: Zavisi. Dobro je što sam prespavala pored tebe jer si imao noćne more.

JOVAN: Stvarno?

LARISA: Buncao si nešto o demonstraciji, ovcama, bratu čobaninu, ludim matorcima i popu kostolomcu.

JOVAN: Sve u svemu- standardan repertoar.A šta je to loše po mene?

LARISA: Loše po tebe je što se ništa nije dogodilo.

JOVAN: A, tako.

LARISA: I neće.

JOVAN: Jesi li sigurna?

LARISA: Mnogo si samouveren za nekog ko nema ništa.

JOVAN: Nisam.

LARISA: Onda si mnogo napaljen što razumem ali ja nisam za te igrice.

JOVAN: Ko kaže da sam za igrice? Probudio sam se malo pre tebe. Posmatrao sam te dok si spavala.

LARISA: Sad postaješ malo creepy.

JOVAN: Jeziv sam jer te, jer mi se dopadaš.

LARISA: Jesi li za kafu?

JOVAN: Da, jesam za kafu.

LARISA: Hoćeš dva u jednom ili tri u jednom?

JOVAN: Kako?

LARISA: Onda tri u jednom.

JOVAN: Jel to neki grupnjak ili?

LARISA: Bolesniku!

JOVAN: A, misliš na instant kafu.

LARISA: Ako hoćeš možeš da nazoveš tvoje.

JOVAN: Zaboravio sam telefon.

LARISA: Ne zezaj.

JOVAN: Ne zezam.

LARISA: Tu su ti bele stranice pa ih nađi. Adresu valjda nisi zaboravio.

JOVAN: Ne, nisam.

LARISA: Biće ti udobnije ako se obučeš.

JOVAN: Nisam go. Nosim bokserice.

LARISA: Samo se obuci. Okej?

JOVAN: Okej, okej. Nisam znao da te toliko iritiram.

LARISA: Nisam to rekla.

JOVAN: Onda te ne iritiram?

LARISA: Ne ali postaješ pomalo irritantan.

JOVAN: U čemu je stvar?

LARISA: Ne volim da gledam mršave muškarce. Obuci se.

JOVAN: Evo, oblačim se. Moja koščata guzica više nije problem.

LARISA: Drago mi je da to čujem. I vidim.

JOVAN: Ja ti se baš gadim, a?

LARISA: Ne. Uzmi kafu.

JOVAN: Hladna je.

LARISA: Šta očekuješ od kafe koja se pravi na brzinu?

JOVAN: Izvini. Ne bi trebalo da toliko izvoljevam. Pomogla si mi, primila si me u stan, pustila da koristim kompjuter i odspavam. Plus kafa. Ne znam da li bi iko to učinio za mene. Hvala ti.

LARISA: Šta sad hoćeš, da me rasplačeš? Popij svoju kafu i idi.

JOVAN: Znaš, mislim da mi nisi pomogla tek tako.

LARISA: Kako to misliš?

JOVAN: Onaj pop sa jakim stiskom, onaj kojeg sam upoznao juče?

LARISA: Da?

JOVAN: Okej, nije neki poznavalac Biblije ali zna da tu i tamo ubode nešto. U svakom slučaju, rekao mi je da se ništa ne događa tek tako, bezveze.

LARISA: Hoćeš da kažeš da se ti i ja nismo slučajno upoznali? I to samo zato što ti je to rekao neki polupismeni pop?

JOVAN: Razmisli: ja sam bio izolovan deset godina a ti živiš u svom svetu, pod staklenim zvonom.

LARISA: Ja šta?

JOVAN: Roditelji ti šalju lovnu, imaš svoj stan i ne moraš da misliš o bilo čemu osim o tome šta ćeš danas da obučeš.

LARISA: Sad već preteruješ.

JOVAN: Ne preterujem. Oboje smo izgubljeni, izolovani. Bila je potrebna neka ekstremna situacija da nas izvuče iz naših čaura i da se nađemo na istom mestu u isto vreme. Razumeš?

LARISA: U čemu je poenta?

JOVAN: Znaš li koja je verovatnoća da se ti i ja sretnemo? Jedan u milion. A sreli smo se. Evo nas tu, zajedno.

LARISA: Bravo mi i?

JOVAN: Mi smo stvoreni jedno za drugo. Razumeš?

LARISA: Razumem da ovako govori „sajko“.

JOVAN: Nemoj da racionalizuješ ono što se ne da racionalizovati.

LARISA: Ja te uopšte ne razumem.

JOVAN: Mislio sam da ćeš razumeti kao neko ko se oslanja na instinkt a ne na računicu.

LARISA: E pa prevario sam se. Jovane, jesli li nekad pre imao devojku?

JOVAN: Mislim da jesam. Dve ili tri. Ne sećam se baš najbolje. To mi je sad tako daleko.

LARISA: Eto, vidiš, ne znaš ništa o ženama a hoćeš da živiš sa mnom.

JOVAN: Naučiću o tebi i više mi ne treba.

LARISA: Dečko, te lekcije ćeš morati da učiš na drugom mestu. I šta ti znaš o meni?

JOVAN: Znam da mi se sviđaš.

LARISA: Ne znaš ti ništa. A i moj dečko i ja još nismo raskinuli.

JOVAN: Pa gde je on?

LARISA: Kažem, nismo još raskinuli. Bar ne zvanično.

JOVAN: Čekaj, čekaj!

LARISA: Ne, čekaj ti! Nisam izašla iz katastrofalne veze, maltene izašla iz katastrofalne veze, samo da bih uletela u drugu!

JOVAN: Ko kaže da ćeš uleteti u vezu sa mnom? I ko kaže da će biti katastrofalna?

LARISA: Nemoj da mi to spominješ, važi?

JOVAN: Premišljaš se?

LARISA: Šta je ovo, pregovori za okruglim stolom? Oko ljubavi se ne pregovara. Ona se ili dogodi ili ne.

JOVAN: Dakle, ti mene ne voliš, ni najmanje?

LARISA: Kako bih? Tek sam te upoznala.

JOVAN: A već moram da odem. To je baš zgodno.

LARISA: Kako to misliš?

JOVAN: Otkačićeš me pre nego što ti se previše približim.

LARISA: Popio si kafu?

JOVAN: Da.

LARISA: Daj mi šolju. Ta-ko. Hajde, idi.

JOVAN: Nemam više vremena?

LARISA: Ne.

JOVAN: Okej.

LARISA: Ko ti je dozvolio da me poljubiš?

JOVAN: Ne boj se, neću više.

LARISA: Čekaj, Jovane.

8.CRKVA, 6. OKTOBAR, DVA SATA POPODNE

SVEŠTENIK: O, mladiću, ponovo si ovde.

JOVAN: Da. Nije vam drago što me vidite?

SVEŠTENIK: Ne, naprotiv. Meni su sva Božja deca podjednako draga.

JOVAN: Sva deca? Budisti, hinduisti, muslimani, Siki?

SVEŠTENIK: Žalim sine, oni već nisu nije moj resor.

JOVAN: A ja jesam?

SVEŠTENIK: Naravno da jesi, sine.

JOVAN: Pa zašto onda hoćete da pobegnete od mene?

SVEŠTENIK: Ne, sine. Odakle ti ta pomisao?

JOVAN: Uzmičete svaki put kad vam se približim. Nema razloga za brigu. Ja sam potpuno bezopasan.

SVEŠTENIK: Verujem ti, sine.

JOVAN: Došao sam zbog naše rasprave od juče.

SVEŠTENIK: Da? Ma, ne obraćaj pažnju šta ja kažem. Glava mi puna obaveza pa ponekad lupetam svašta. U pravu si sine,. Jabuka nema nikavog smisla. Bila je to smokva! Pisaču Svetom Sinodu u vezi s tom problematikom.

JOVAN: Nemojte tako snishodljivo. Ne znate odgovore na sva pitanja pa šta? Ne znam ni ja. Želim da mi pomognete da naučim.

SVEŠTENIK: Ja? Kako?

JOVAN: Juče sam upoznao devojku. Proveo sam noć u njenom stanu. Dopala mi se uveče. Ujutru sam bio zaljubljen. Šta kažete na to?

SVEŠTENIK: Bolje je ne pitati crkvu šta misli što se tiče te tematike. No, ako hoćeš da olakšaš dušu, znaš, nisu katolici jedini. Imamo i mi ispoved.

JOVAN: Znam ali nije bitno šta se dogodilo jer između te devojke i mene ničeg nije bilo.

SVEŠTENIK: Nije?!

JOVAN: Vidim da sam konačno sam privukao vašu pažnju. Oče, shvatio sam da nisam za nju i da bih je samo povredio a ja nikog ne želim da povredim!

SVEŠTENIK: Znam, znam. Samo malo povređuješ moj prostor.

JOVAN: Izvinite. Ja sam baksuz. Gde god da se pojavim nastaje haos. Zavadio sam roditelje, iznervirao brata, pokušao da iskoristim Larisino gostoprivrstvo. Za mene je daleko, izolovano mesto gde neću povređivati druge.

SVEŠTENIK: U pravu si, sine. To sam baš i ja htio da kažem.

JOVAN: Zato želim da odem u manastir. Da postanem kaluđer.

SVEŠTENIK: Sine, šta to kažeš?

JOVAN: Želim da me preporučite za iskušenika u nekom od manastira.

SVEŠTENIK: Sine, ne može to tek tako. Nije manastir neki hotel u kojem se rezerviše pansion.

JOVAN: Ja hoću da odem u manastir!!!

SVEŠTENIK: Hoćeš, hoćeš!

JOVAN: Ja ovo mislim krajnje ozbiljno.

SVEŠTENIK: Vidim ,sine, vidim. Da li bi želeo da odeš u neki poseban manastir?

JOVAN: Ne, bilo koji.

SVEŠTENIK: Jesi li siguran?

JOVAN: Izaberite vi.

SVEŠTENIK: Sine, nisi ti za to. Vrati se svojim svetovnim poslovima.

JOVAN: Oče!

SVEŠTENIK: Da te blagosiljam pa da se rastajemo u miru. Imam krštenje za koji minut.

JOVAN: Ja odavde neću otići dok me ne preporučite nekom manastiru!

SVEŠTENIK: Dobro sine, dobro. Hopovo, otac Gerasim. Idi tamo i obrati mu se za savet i pomoć.

JOVAN: Nazovite ga.

SVEŠTENIK: Sine, kako da tek tako zovem manastir?

JOVAN: Imaju i manastiri telefone. Nazovite ga sad.

SVEŠTENIK: Ovde ne mogu. Morao bih da odem u kancelariju.

JOVAN: Sigurno imate mobilni. Danas svi nose mobilne.

SVEŠTENIK: Dobro, sine, nazvaću ga s mobilnog samo, molim te, stani tamo u stranu.

JOVAN: Dobro oče. Hvala vam.

SVEŠTENIK: Bogu zahvali. Malo dalje stani. Još malo. E, tako, kako Bog miluje. Halo, televizija? Emisija „Nestali“? Pomaže Bog. Ovde otac Inokentije iz hrama Svetog Nikolaja Srpskog, ulica Janka Bugarskog 7. Kod mene se nalazi Jovan Maksić kojeg tražite.

JOVAN: Oče, šta to mrndžate?

SVEŠTENIK: To nije mrndžanje već reči molitve, sinko. Pobogu, zar te nisu učili da nije pristojno slušati tude razgovore? Odstupi malo. Još korak. Još dva. Halo, televizija? Pošaljite policiju i bolničare. Pod hitno! Momak je totalno pošandrcao. Biće tu za koji minut? Odlično! Bog vas blagoslovio!

JOVAN: Oče, vaš razgovor mi je delovao malo čudno.

SVEŠTENIK: Molim?

JOVAN: Mogu se zakleti da sam čuo Jovan Maksić.

SVEŠTENIK: Pa naravno da jesi. To ti je ime.

JOVAN: Da, jeste. Ali, odakle ga znate? Juče sam vam rekao moje ime ali ne i prezime.

SVEŠTENIK: Sigurno jesi samo se ne sećaš.

JOVAN: Aha. A šta kaže otac Makarije?

SVEŠTENIK: A, da- kaže da te ugostim i da ti dam novac pa ćeš polako za Hopovo.

JOVAN: Gerasim, rekli ste mi da se otac zove Gerasim.

SVEŠTENIK: Nije bio tu pa se javio otac Makarije.

JOVAN: Ne postoji otac Makarije. Ja sam ga maločas izmislio. Kao što ne postoji ni otac Gerasim. Jedino postoji Hopovo ali vi očigledno ne znate nikog iz tog manastira.

Jednostavno ste lupili prvi veći manastir koji vam je pao na pamet.

SVEŠTENIK: Mladiću, nema razloga za gnev.

JOVAN: Nema. Sve znam. Loše lažete. Ocinkarili ste me. I to u crkvi. Koja je kazna za to, oče?

SVEŠTENIK: Sine, ne prilazi mi, zaklinjem te Bogom!

JOVAN: I vi stvarno mislite da će sad da vas ubijem?

SVEŠTENIK: Da.

JOVAN: Oče Inokentije, to što ne znate Bibliju još i nekako ali to što ne poznajete ljudsko srce- to nikako. Zbogom.

SVEŠTENIK: Zbogom, sine.

JOVAN: I prekinite da se krstite i molite za mene. Očigledno ne pali.

9.NAPUŠTENO GRADILIŠTE, 6. OKTOBAR, 10 SATI, NOĆ

KLOŠAR: Ej, bre, gde se guraš!

JOVAN: Nisam video da ima još nekoga.

KLOŠAR: Nisi video, malo prekjče! Na šta ti ja ličim?

JOVAN: Ne znam. Čoveka. Starog čoveka.

KLOŠAR: Dečko, ako želiš da spavaš u cevi imaš gore na brdu jednu veliku, širu od ove.

JOVAN: Pa ako je tako dobra što vi ne spavate u njoj?

KLOŠAR: A, pametan si! Vlažnija je od ove. A imaš li neku cigaricu?

JOVAN: Ne pušim.

KLOŠAR: A gutljajčić nečeg žestokog, reskog?

JOVAN: Ne pijem alkohol.

KLOŠAR: Mislio sam na Koka- Kolu.

JOVAN: Ne.

KLOŠAR: Dupe mačije! Nisam ni s kim pričao tri meseca i sad, kad konačno najde neko ja nemam zbog čega da vodim razgovor.

JOVAN: Kako?

KLOŠAR: Nemaš bilo šta što bi me zanimalo? Nemaš. Ne zanimaš me. Ajd, tutanj!

JOVAN: Dobro.

KLOŠAR: Ostavljaš me tek tako? Nećeš ni da se pozdraviš sa mnom?

JOVAN: Ajd zdravo.

KLOŠAR: I, što ti je neki pozdrav!

JOVAN: Kakav čovek- takav i pozdrav.

KLOŠAR: Da si moje dete sad bih ti dao preko guzice!

JOVAN: Matori, mnogo si prgav. Skrati jezičinu!

KLOŠAR: On će da mi drži vekelu, balavac jedan!

JOVAN: Ma, šta se ja s tobom objašnjavam?!

KLOŠAR: Čekaj, bre! Gde ideš?

JOVAN: Što dalje od tebe.

KLOŠAR: Ja sam Kiki Pastrmčić.

JOVAN: Baš me briga!

KLOŠAR: Pustiću te da prenoćiš u mojoj cevi.

JOVAN: O, hvala.

KLOŠAR: Nećeš?

JOVAN: S takvim ludakom? Nema šanse!

KLOŠAR: Idi, nisi mi potreban! Gubi se!

JOVAN: Evo, idem, matori debilu!

KLOŠAR: Ček, ček, što me bukvalno shvataš? Izvini, ja to ponekad.

JOVAN: Ponekad pa stalno?

KLOŠAR: Ti nikad nisi bio besan onako, bez razloga?

JOVAN: Ne.

KLOŠAR: Mlad si. Nije te život još drmnuo u glavu.

JOVAN: O, jeste.

KLOŠAR: Ostani, molim te.

JOVAN: Zašto?

KLOŠAR: Nema suvljeg prenoćišta na celom gradilištu. Ni jevtinijeg.

JOVAN: Dobro. Ostaću. Zadovoljan?

KLOŠAR: Jesam. Konačno neko društvo! Tri meseca govorio sam sam sa sobom.

JOVAN: Više ne?

KLOŠAR: Ne. Dosadan sam kao sagovornik. Ali, sad imam mog drugara, a!?

JOVAN: Okej, okej, nemoj samo da padaš u delirijum!

KLOŠAR: Dobro, dobro. Koliko si dugo na ulici?

JOVAN: Jedan dan.

KLOŠAR: Odlično! To znači da ti noge još ne smrde. Spavaćeš gore, na suvljem delu.

JOVAN: Što si odjednom tasko ljubazan sa mnom?

KLOŠAR: Ja sam kontradiktorna ličnost. Malo sam nadrnan pa ljubazan i tako na smenu. Nekad promenim raspoloženje u jednoj rečenici.

JOVAN: Kako to?

KLOČAR: Recimo: Dođi da te zagrlim stari mangupe a ako nećeš otfikariću ti glavu!

Znam, grozno, ali takav sam. Ja krivim društvo za to.

JOVAN: Kako?

KLOŠAR: Pa, u smislu da mi nedostaje društvo.

JOVAN: Kakvo društvo?

KLOŠAR: Ne takvo društvo. Pre deset godina sam voleo žene. Sad ne volim nikoga.

JOVAN: Jesi li siguran?

KLOŠAR: Jesi li ti jedan od onih ili me zavitlavaš? Ajd, upadaj u cev! Vreme je da se spava.

JOVAN: Javol, her oberšturmbanfirer.

KLOŠAR: Dupe mačije! Zar se tako ulazi čoveku u kuću?

JOVAN: Molim?

KLOŠAR: Znaš li ti za kućni red? Prvo lepo skineš cipele pa tek onda uđeš.

JOVAN: Klošari i kućni red!

KLOŠAR: Nekad se u mojoj kući znao red i ja, sad, iako nemam kuću, i dalje znam za red. Ja sam gospodin čovek. Klošar ali gospodin.

JOVAN: De,de. Nemoj da plačeš.

KLOŠAR: Ko plače? Suv sam ko barut.

JOVAN: Mora da sam pogrešno video.

KLOŠAR: Mora da jesi, klinjo čoravi. Ajde, upadaj unutra.

JOVAN: Evo, samo da skinem cipele.

KLOŠAR: I bez mnogo priče. Sutra imamo mnogo posla. Moj drugar Pera Krpa nije mogao da dode pa ćeš ti da ga menjaš.

JOVAN: Kako?

KLOŠAR: E, kako. Sutra dolazi kombi. Sab- sabajle. Odvešće nas do nekog budže da mu kopamo septičku jamu.

JOVAN: Ja ne znam da kopam.

KLOŠAR: Zapni ti samo a ja ču ti usput objasniti. A sad, na spavanje.

10.PSIHIJATRIJSKA ORDINACIJA, 7.OKTOBAR, 10 SATI PREPODNE

PSIHIJATAR: U čemu je vaš problem? U kratkim crtama.

SVETOZAR: Doktore Ekhartoviću ja bih rekao da je problem u njoj...

MILEVA: Problem je u njemu, doktore Ekhartoviću...

SVETOZAR: Ne, doktore Ekhartoviću, ja stvarno mislim da je problem u ovoj ludaji.

MILEVA: Ja mislim da je problem u ovom imbecilu, doktore Ekhartoviću.

PSIHIJATAR: Šta vi meni doktore Ekhartoviću te doktore Ekhartoviću. Bolje je da me zovete krštenim imenom. Radmilo.

SVETOZAR: Radmilo?

MILEVA: Rade je nekako bliže. Prisnije.

SVETOZAR: Može Radule?

MILEVA: Radulence? Radika?

SVETOZAR: U Vojvodini bi ga zvali Čika-Rada.

PSIHIJATAR: Dosta s tim! Nećete mi se nikako obraćati nego ćete iznositi gole činjenice. Primio sam vas preko reda samo zbog toga što sam gledao „Nestale“ i sažalio se na vašu sudbinu. Roditelji koji su izvrgnuti onakvom maltretmanu a i dalje pokazuju ljubav prema svom detetu, pa makar ono bilo i maloumnno, zaslužuju najdublje poštovanje. Ne bi mi poverovali kad bih vam rekao kakvi su ljudi danas. Oni mrze svoju decu. Hajde očeve da nekako razumemo, otac- kolac. Ali majke! Sinovi, kćeri, svi su prepušteni sami sebi. Ulici jednom rečju!

MILEVA: Da,vidite, o tome i jeste reč.

PSIHIJATAR: Vama, inače, svaka čast. Jeste malo naporni ali vam svaka čast! Dakle, problem?

SVETOZAR:Vidite, mi smo malkice preterali kad je sin došao.

MILEVA: Izlomismo se da ga poslužimo.

SVETOZAR: Nismo znali šta da ga pitamo.

MILEVA: Ipak je još bio rovit, znate, od tog poremećaja.

SVETOZAR: Nije hteo da piće i to mi se odmah učinilo sumnjivim.

PSIHIJATAR: Problem, problem. U čemu je problem?

SVETOZAR: Vidite, ono što smo rekli na televiziji.

PSIHIJATAR: Da?

MILEVA: To nije baš sasvim istinito.

PSIHIJATAR: Šta nije istinito?

SVETOZAR: Ponešto.

PSIHIJATAR: Ponešto? Koliko je to ponešto? Pet posto? Deset posto?

SVETOZAR: Onako grubo? Odokativno?

PSIHIJATAR: Da.

SVETOZAR: Sve.

PSIHIJATAR: Kako?

SVETOZAR: Slagali smo od „a“ do „š“.

MILEVA: Lajavi Svetozare!

PSIHIJATAR: Ne mogu da verujem svojim ušima! Slagao si, čoveče?!

SVETOZAR: Polako, polako. Tumbate mi mozak po lobanji.

PSIHIJATAR: Znate li šta ste uradili?

MILEVA: Pa slagali smo, naravno. Kako drugačije da ga vratimo kući.

PSIHIJATAR: A zašto je otišao od kuće na prvom mestu?

SVETOZAR: Mislim da znam odgovor. Ako bi mi pustili revere? Hvala. Pa, recimo da se Mileva i ja ne slažemo baš najbolje.

MILEVA: I možda smo se malo posvađali.

SVETOZAR: I to mu je, možda, napravilo neki malkice, recimo, strahić.

MILEVA: Pa je malkice, aproksimativno, pobegao.

PSIHIJATAR: A one ogrebotine, modrice, kontuzije?

SVETOZAR: A, to! To smo mi napravili jedno drugom!

MILEVA: Zato smo i došli kod vas. Da vidimo kako da spasemo brak!

SVETOZAR: Kontrola besa i te stvari kao u onoj komediji.

MILEVA: A da, baš je bilo smešno. Gledali smo na teveu prošlog petka. Onaj Džek Nikolson je pravi ludak!

PSIHIJATAR: Dosta! Ovo je da popizdiš! Ja u dvadeset godina prakse nisam video ovako nešto! Vi, ljudi, niste normalni! Štaviše, vaš sin koji je proveo deceniju u ustanovi je najnormalniji u porodici!

MILEVA: A naš sin Dragan na Novom Zelandu!? On je normalan.

PSIHIJATAR: Zabole me za vašeg sina s Novog Zelanda! Smesta, iz ovih stopa, da ste otišli na televiziju. Recite im da ste slagali i da je vaš sin miran i normalan momak.

Valjda.

SVETOZAR: Kako valjda?

PSIHIJATAR: Vaša svađa ga može vratiti u staro stanje, shvatate? Pritom, stresni dani na ulici mu sigurno nisu pomogli. Odmah se izvinite i potražite ga.

MILEVA: A naš brak?

PSIHIJATAR: Vaš brak?! Vi niste ni jedno za drugo ni za druge ljude! Gubite mi se iz ordinacije!

SVETOZAR: Jel vidiš kako si naljutila čoveka?

MILEVA: Ne, ti si.

SVETOZAR: Uvek si pravila gluposti.

MILEVA: Skote nezahvalni! Zbog tebe nam je dete ludo!

SVETOZAR: O, je li? Nisam ga ja nosao devet meseci u stomaku nego ti.

MILEVA: A ti nisi imao nekog udela u celoj priči?

SVETOZAR: To ko ti ga je tamo smestio, to je već druga priča.

PSIHIJATAR: To ko je kome smestio nije tema ove sesije koja se okončala, alo, bre, okončala!

MILEVA: Ti, verovao ili ne.

SVETOZAR: I sad treba da ti verujem?

MILEVA: Bedo ljudska!

PSIHIJATAR: Marš iz moje ordinacije! Odmah!

MILEVA: Vidi, psihijatar je počeo da plače zbog tebe.

SVETOZAR: Ne, nego zbog tebe.

PSIHIJATAR: Predajem se, predajem se!

MILEVA: Čuti kmezo!

SVETOZAR: Slinavko jedan!

PSIHIJATAR: Nije mi dobro.

MILEVA: Vidi, počeo je da glumata.

SVETOZAR: Loša šmira.

PSIHIJATAR: Moje srce, zovite hitnu pomoć.

MILEVA: Vi to stvarno?

PSIHIJATAR: Daaaa.

11. IMANJE NEKOG BUDŽE, SEPTIČKA JAMA U NASTAJANJU, 7. OKTOBAR,
TAČNO U PODNE

KLOŠAR: Zapni malo s tom lopatom.

JOVAN: Šta si ti, gonič robova?

KLOŠAR: Ja gonič? Dupe mačije! Moramo da ovo izdžilitamo do pet popodne. Ako ne uradimo kako valja nećemo dobiti ni žute pare.

JOVAN: Kako misle da to uradimo?

KLOŠAR: Tako što ćemo slomiti grbaču. Nastavi da kopaš.

JOVAN: Što im je toliko zapelo?

KLOŠAR: Gazda je nezgodan tip. Tvrđ na paru i namazan svim mastima.

JOVAN: Pazi da se ne uplašim.

KLOŠAR: Bolje bi ti bilo da se bojiš. Ako mu se zameriš naći će te sigurno jer je pustio svoje pipke na sve strane.

JOVAN: Kakvo je to kevtanje?

KLOŠAR: To su njegovi džukci. Hrani ih krvavim mesom. Čuo sam, ako mu se ne dopadne kako je nešto urađeno on ih samo pusti na radnike. A sad, na posao.

JOVAN: I tebi je to normalno?

KLOŠAR: Ne pitaj ni to.

JOVAN: Zašto ne?

KLOŠAR: Zato što sam imao jednog takvog gazdu. I nije mi se dopadao. Maltretirao je ljude na građevini. Meni je jednom pao mrak na oči. Mlatnuo sam ga lopatom po grbači i završio u zatvoru. Posle sam se propio, raskućio i eto me tu gde sam.

JOVAN: I, koja je poenta?

KLOŠAR: Neću da dvaput ponavljam istu grešku.

JOVAN: Ko kaže da je to bila greška? Pogledaj ovo imanje! Misliš da je ovo od plate?

KLOŠAR: To ne znam i ne zanima me. Nije ovo samoupravljanje.

JOVAN: Okej, nije. Ali, šta je?

POLITIČAR: Srećan rad.

JOVAN I KLOŠAR: Hvala.

KLOŠAR: „Srećan rad“ reče on i prođe pored nas ko pored turskog groblja.

JOVAN: Čekaj, ja znam ovog.

KLOŠAR: Kako?

JOVAN: Trško!

POLITIČAR: Kako?

JOVAN: Tako su te zvali na faksu- Trško.

POLITIČAR: Ja sam Nikola Tršić, poslanik a ne tamo neki Trško.

JOVAN: Studirao si pravni?

POLITIČAR: Da, pa?

JOVAN: Tamo smo te tako zvali.

POLITIČAR: Jovane, pa ne mogu da verujem! Poslednji put sam te video kad smo išli na protest. Kad je to bilo?

JOVAN: Drugog oktobra.

POLITIČAR: Da, tako je bilo. Mislio sam da si mrtav. Posle one nesreće, mislim.

JOVAN: Pa eto, nisam.

POLITIČAR: Potpuno si se oporavio?

JOVAN: Valjda.

POLITIČAR: Izgledaš grozno.

JOVAN: O, hvala. Ti isto.

POLITIČAR: Uvek direktan, hehehe! Otkud ti ovde?

JOVAN: Duga priča. Bolje da pitamo otkud ti ovde.

POLITIČAR: Karijera. Jedna stvar je vodila drugoj.

JOVAN: Mogu li da te nešto pitam?

POLITIČAR: Znam šta hoćeš da mi kažeš. Jovane, ovo su teška vremena. Krizna, tranziciona.

JOVAN: Ne znaš šta hoću da ti kažem.

POLITIČAR: Znaš li šta je jednom rekla Margaret Tačer? Nije najbolje društvo ono koje je bazirano na humanosti već ono koje je zasnovano na težnji pojedinca ka ličnoj dobiti.

JOVAN: Ovo je najveća glupost koju sam čuo u životu!

POLITIČAR: Jovane, ti si dobar momak ali o politici nemaš pojma. Mi moramo da eliminišemo sve balaste da bi zdravi delovi društva i ekonomije mogli da egzistiraju. Ova zemlja mora da koristi vitalne resurse a sve što nije od većeg značaja treba transformisati

u korisno ili odbaciti kao zastarelo. Sentimentalnosti ne sme biti ako nam je stalo do boljite zemlje. To važi kako za poslovne tako i društvene prilike.

JOVAN: O čemu ti?

POLITIČAR: Da pojasnimo: nekad su lična poznanstva činila osnovu uspeha ali danas je to vreme prošlo. Samo čovek koji se odrekne starog načina razmišljanja i uloži celog sebe u posao može da računa na uspeh.

JOVAN: Nisam te to pitao ali nema veze. Prevedi mi na srpski.

POLITIČAR: Hehehe! Kao u vreme revolucije! Pojednostaviti, pojednostaviti! Praktičan si ali ubijaš lepotu konverzacije. Dobro, onda Jovanovim jezikom: jasno ti je da mi je žao zbog situacije u kojoj se trenutno nalaziš ali, s obzirom na okolnosti, ne možeš od mene očekivati neku veću pomoć.

JOVAN: Ne, ni najmanje je ne očekujem.

POLITIČAR: Znaš, ja bih ti pomogao u ime starih revolucionarnih dana ali, kriza.

JOVAN: Znam, kriza je. A meni ne treba nikakva pomoć.

POLITIČAR: A i nije samo to. Vidiš, mi vodimo borbu protiv nepotizma i korupcije. Svi ljudi koje zapošljavamo u državnoj upravi moraju da budu nepoznati, potpuno nepoznati. Mi ne smemo da ih znamo i oni ne smeju da znaju jedni druge. Evo, ako mi veruješ, ni ja ne znam ko radi za mene u mom resoru. Totalna konspiracija.

KLOŠAR: Konspiracija, dupe mačije!

POLITIČAR: Molim?

KLOŠAR: Ja to za sebe. Meditiram.

JOVAN: Zapravo, ja nisam htio da tražim tvoju pomoć.

POLITIČAR: Ne?

JOVAN: Hteo sam da te pitam samo jedno: otkud ti ovde? Razumeš? Šta je tebe dovelo ovde? Ne karijera. Znam da je nešto drugo u pitanju. Reci mi šta.

POLITIČAR: Kao da ne znaš.

JOVAN: Znam odgovor ali mi ipak reci.

POLITIČAR: To se nikad ne pita.

JOVAN: Živeo si u mom komšiluku, u memljivom stanu.

POLITIČAR: Bilo je to pre deset godina, Jovane.

JOVAN: Bili ste goli i bosi.

POLITIČAR: Nije bilo baš tako gadno. A ti? Što se ne prijaviš u neko prihvatište? Znaš, mi težimo da budemo država socijalne pravde. Guram taj projekat sa mojim timom. Ja sam, kao što ti je poznato, pomalo levičar.

JOVAN: Levičar?

POLITIČAR: Znaš već, power to the people! Možda bi mogao da se obratiš mom prijatelju Gazdiću u Centru za socijalna pitanja. Reci mu da sam te ja poslao. Naći će ti neki fini poslić. U gradskoj kanalizaciji, recimo.

JOVAN: A šta kažeš za kopanje septičke jame za siću? Jel' to fin posao?

POLITIČAR: Drago mi je što smo se videli, Jovane.

JOVAN: Jesi li video?

KLOŠAR: Jeftino si prošao. A sad- čuti i kopaj.

JOVAN: Nisi ni ti čutao.

KLOŠAR: kako izdržati?. Tvoj drugar ne može da napravi toliku septičku jamu za sve ono što je danas naserendao.

JOVAN: A opet, mi je kopamo.

KLOŠAR: A opet mi je kopamo.

JOVAN: Da.

KLOŠAR: Znaš šta? Da batalimo ovo. Bedan sam danas, biću bedan i sutra. To tvoj Trško neće promeniti.

JOVAN: Da batalimo? Ti si me zvao.

KLOŠAR: Da, ali sve ima svoju cenu. Ajde da bežimo pre nego što napujda pse.

JOVAN: Ajde.

12.STAN MAKSIĆEVIH, 8.OKTOBAR, DEVET SATI UJUTRU

SVETOZAR: Jesi li sipala supu u najmanju šerpu?

MILEVA: Nisam.

SVETOZAR:Što ne?

MILEVA: Sipaću u srednju. Neću da ispadne da smo cicije.

SVETOZAR: To je samo supa, ženo.

MILEVA: Svejedno.

SVETOZAR: Uh, moram da se smirim.

MILEVA:Što više piješ to si razdraženiji.

SVETOZAR: Ćut, zbog tebe je doktor Ekhartović u bolnici!

MILEVA: Ja sam kriva za njegov srčani udar?

SVETOZAR: Ne, nego ja. A koliko masnoća bacaš u supu verovatno ćeš biti kriva i za drugi. A od tvoje piletine će otegnuti papke čim je omiriše.

MILEVA: Ne brabonjaj. I to je bio samo manji srčani udar. Već bi danas trebalo da mu bude mnogo bolje.

SVETOZAR: Mali srčani udar? Tako nešto ne postoji.

MILEVA:Ko li sad zvoni? Ko je to? Šta hoćete?

LARISA: Imam vesti u vezi sa vašim sinom. Mogu li da uđem?

SVETOZAR: Pa pusti je ženo, šta čekaš?

MILEVA: Izvolite.

SVETOZAR: Ko ste vi?

LARISA: Ja sam Larisa.

SVETOZAR: A, Larisa? Opa!

LARISA: Videla sam vašeg sina.

MILEVA: Gde?

LARISA: Bio je kod mene 5. oktobra uveče. Otišao je 6. oktobra ujutru.

SVETOZAR: I nije se vratio?

LARISA: Ne.

SVETOZAR: Ja bih da sam na njegovom mestu.

MILEVA: Svetozare! Gde je on sada?

LARISA: Ne znam. Mislila sam da vi možda znate.

MILEVA: Što si ga pustila da ode?

LARISA: Nisam znala u kakvom je stanju. Shvatila sam to tek juče popodne kad sam videla u vestima.

MILEVA: I šta je sad? Hoćeš neku nagradu?

LARISA: Kakvu nagradu?

MILEVA: Jesi li zdrava?

SVETOZAR: Što je to pitaš?

MILEVA: Zna ona dobro što je pitam.

LARISA: Ja nisam spavala s njim.

MILEVA: To tako ti kažeš. Znam takve.

LARISA: Kakve, kakve?

SVETOZAR: Ne misli ona ozbiljno. Dođi da ti objasni čika Sveta.

LARISA: Ne idem ja nigde! Greška je bila što sam ovde i dolazila. Doviđenja!

MILEVA: Droljo mala, vrati se! Upropastila si mi sina, ej!

SVETOZAR: Nije ona. Mi smo.

MILEVA: Ti čuti. Počneš da balaviš svaki put kad vidiš mlado dupe.

SVETOZAR: To je tačno. Ali, trebalo bi da se izvinimo.

MILEVA: Kome? Njoj?!

SVETOZAR: Našem sinu. Da se pojavimo na televiziji.

MILEVA: A doktor?

SVETOZAR: Ako se pojavimo tamo on će dobiti srčani udar čim nas vidi. Idemo na televiziju, Mileva.

MILEVA: Ako nas puste.

SVETOZAR: Što ne bi? Ovako lažljivi smo im još zanimljiviji.

13.ULICA, 8. OKTOBAR, PET POPODNE

KLOŠAR: Ne slažem se s tobom. To je sve dupe mačije.

JOVAN: Nije. Borba još ima smisla.

KLOŠAR: Kakav smisao? Protiv čega bi se borio?

JOVAN: Nezaposlenost, beda, otkazi. Ceo grad je u nacističkim grafitima. Skinheda je više nego devedesetih. Klinci nose bedževe sa ratnim zločincima. Zemlja je puna predrasuda prema onima koji su druge vere, rase, nacije, seksualnog opredeljenja.

Vlast je korumpirana. Crkva se meša u politiku. Ljudi su sluđeni i upropasti. Misle za sebe da su nedonoščad a ti me pitaš protiv čega bih se borio? Pogledaj ovo smeće! Mi se, dok hodamo ovom ulicom, saplićemo o razloge za pobunu!

KLOŠAR: I, šta ti tu možeš? Svet drže oni s lovom i tako je uvek bilo.

JOVAN: Ne mora da bude.

KLOŠAR: Kaže mi onaj koji je se borio da obori jedne lovatore da bi na vlast došli drugi lovatori.

JOVAN: E, vidiš, baš tu grešiš. Ja sam bio protiv tiranije. Ja sam demonstrirao, ne kako neki, zato što smo izgubili ratove nego zato što smo ih započeli. Nisam kriv što se zemlja pretvorila u ovo.

KLOŠAR: Nisi znao da će sve opet biti kako lovatori kažu?

JOVAN: Znao sam, ali samo znao da će biti drugačije, bez ratova i ludila.

Oslobađanje od sadašnjih lovatora je trebala da bude sledeća faza.

KLOŠAR: Aha, faza. To ti malo, dijalektički.

JOVAN: Hehe, da, dijalektički.

KLOŠAR: Šta se smeješ? Učio sam marksizam u školi. A šta kad ih oborite? Opst socijalizam?

JOVAN: Ono za vreme Miloševića nije bilo socijalizam. Treba nam nešto drugo, shvataš? Mada, kako se stvari odvijaju, ni socijalizam ne zvuči tako loše.

KLOŠAR: Nisu uslovi za to.

JOVAN: Nikad nisu. Nema veze. Mi ćemo ih stvoriti.

KLOŠAR: Pusti praznu priču! Okreni- obrni opet će biti kao ovo danas. Kopao si septičku jamu, video si.

JOVAN: Video sam, osetio sam. Zato i kažem.

KLOŠAR: I šta ćeš sad? Da ponovo dižeš revoluciju?

JOVAN: Šta drugo?

KLOŠAR: Neće biti druge revolucije. Ljudi su stoka.

JOVAN: Ljudi nisu stoka. Samo im treba reći prave reči.

KLOŠAR: Prave reči? Pogledaj ovaj izlog. Ljudi sa tevea im govore ono što žele da čuju.

JOVAN: Oni im pune glave glupostima. Govore im da su krivi što nemaju milion evra i bazen. Pretvorili su nas u gubitnike. Sve. Neki imaju i jauču što nemaju više a drugi nemaju ništa i jauču zbog toga. I nikome nije dobro.

KLOŠAR: Dobrodošao u Srbiju.

NOVINAR: Dobrodošli u emisiju „Nestali“. Sledi specijalno saopštenje vezano za nestanak Jovana Maksića.

KLOŠAR: Govore o tebi.

JOVAN: Vidim.

SVETOZAR: Ljudi, slagali smo. Jovan nas nije prebio. On je dobar dečko. Normalan dečko. To što smo se mi malo podžaveljali nije njegova krivica.

MILEVA: Ti si kriv.

SVETOZAR: I ti si kriva. Sine, vrati nam se. Znam da te ne zaslužujemo ali nam se vrati.

MILEVA: Vrati nam se, moli te tvoja majka!

SVETOZAR: I tvoj tata. Oprosti ako ikako možeš.

KLOŠAR: I, šta ćeš sada?

JOVAN: A šta da radim?

KLOŠAR: Vrati se kući.

JOVAN: Zašto?

KLOŠAR: Jer tako mora.

JOVAN: Poludeću od njih.

KLOŠAR: Nisi poludeo od mene a poludećeš od njih? Idi!

JOVAN: Ne znam.

KLOŠAR: Ja znam. Samo idi!

JOVAN: A ti?

KLOŠAR: Snaći će se nekako.

JOVAN: Kako? Gde ćeš?

KLOŠAR: Ja će svojoj kući.

JOVAN: U čev?

KLOŠAR: U čev.

JOVAN: Doći će po tebe.

KLOŠAR: To svi kažu.

JOVAN: Doći će po tebe, budi siguran.

KLOŠAR: Ako ne dođeš- razumeću. Ako dođeš- hvala ti.

JOVAN: Doći će. Sigurno!

KLOŠAR: Ej, nemoj da me grliš tako silno. Preneću ti sve vaške sa kaputa.

JOVAN: Doći će.

KLOŠAR: Ajde, idi da ne bih počeo da cmizdrim!

JOVAN: Vratiću se.

KLOŠAR: Očeš a sad idi.

14. STAN MAKSIĆA, 9. OKTOBAR, TRI SATA POPODNE

SVETOZAR: Imaš nezaposleno dete Svetozare! Kao da nemaš dovoljno muka pored toga nego ti još to fali!

MILEVA: Svetozare, ne preteruj! Jovan jeste nezaposlen ali to neće trajati dugo.

SVETOZAR: Kamo sreće.

MILEVA: Videćeš. Kad odemo na ručak kod Marte sve će se promeniti.

SVETOZAR: More, neće se promeniti ništa osim što će ja dobiti alergiju na mačke. A, uz malo sreće, dobićeš je i ti.

MILEVA: Samo gundaš. Bolje pogledaj tvoju kravatu.

SVETOZAR: Šta joj fali?

MILEVA: Ako ideš na nudističku plažu pa želiš da pokriješ određene delove tela, onda ništa.

SVETOZAR: Možda i hoću!

MILEVA: Ta kravata je starija od našeg Gorana.

SVETOZAR: Ja volim ovu kravatu.

MILEVA: Pogledaj se u ogledalu pa ćeš se manje voleti.

SVETOZAR: Pogledaj se i ti malo. Krajevi su ti izgoreli a platili smo Boga oca za gospodinu novu frizuru.

MILEVA: Ne podsećaj me na to ili će ti sipati kaustičnu masnu sodu u rakiju.

SVETOZAR: Pazi da nećeš.

MILEVA: Jel' Jovan i dalje u kupatilu?

SVETOZAR: Mladi gospodin ne izlazi odatle već sat vremena.

MILEVA: Uzbunilo se dete.

SVETOZAR: Manje smo čekali kad je bio u pubertetu a tad je jurio tamo svakih pet minuta.

MILEVA: Ti baš moraš da budeš prost.

SVETOZAR: Ne moram ali tako je lakše, spontanije.

MILEVA: E pa sad budi malo manje spontan. Marta možda živi s mačkama ali je tu i njen muž

SVETOZAR: Pa šta s tim?

MILEVA: Martin muž je veoma uticajan.

SVETOZAR: I alergičan.

MILEVA: A njihova čerka je prelepa.

SVETOZAR: Ona mala? Suva je ko saraga i ima pogled ko zmija

MILEVA: Šta pričaš? Video si je jednom u životu.

SVETOZAR: Jednom je bilo dovoljno.

MILEVA: Želiš da ti sin bude zaposlen i skućen? Onda se ponašaj pristojno sledeća dva sata.

SVETOZAR: Ajd, dobro. Ali ja to samo zbog Jovana, da znaš.

JOVAN: Šta zbog mene?

MILEVA: O, sine divno izgledaš. Odelo ti potpuno pristaje.

JOVAN: Nosio sam ga na maturi.

SVETOZAR: Tim pre. To znači da se nisi ništa promenio.

JOVAN: O tome sam baš hteo da razgovaramo.

MILEVA: Nema vremena, sine. Posle ćemo.

SVETOZAR: Već kasnimo. Znaš li koliko ima do Marte?

JOVAN: Mislim da ovo s ručkom nije najbolja ideja.

SVETOZAR: Nije? Tvoja majka se izlomila oko tebe a ti tako?

MILEVA: Nemoj , Svetu.

SVETOZAR: Ona se ponaša kao da je pala s Marsa i izluđuje me svako malo ali je opet tvoja majka. I želi ti najbolje.

JOVAN: Znam.

SVETOZAR: Onda nemoj da ovo uprskaš.

MILEVA:Molim te.

JOVAN: U redu, neću. A gde idemo?

SVETOZAR: To će tvoja majka bolje.

MILEVA: Idemo kod moje drugarice Marte. Njeni mlađi Češko i Šeško ide kod mene u odeljenje i tako smo se upoznale. Sednemo ponekad na kafu i tako.

JOVAN: Čime se bavi?

MILEVA: Pa, ničim. Ali, njen muž je moćan.

JOVAN: Ima kontakte?

SVETOZAR: Da.

JOVAN: Baš mi je drago zbog njega.

MILEVA: Ne možeš mimo sveta, sine.

JOVAN: A ako bih rekao da mogu?

SVETOZAR: Nećeš valjda ponovo na ulicu?

MILEVA: Znaš, mi možemo i da promenimo iskaz.

JOVAN: Ne mogu da verujem!

SVETOZAR: Mislim da si otišla predaleko.

MILEVA: Predaleko? Uceniću te, sine, za tvoje dobro! Ne mogu da gledam kako ponovo propadaš! Ceo grad nam se smejava kad smo se izvinjavali ali smo i to izdržali, zbog tebe! Izdrži i ti nešto zbog nas! Deset godina si bio van sebe a zašto? Jer si bio na ulici, demonstrirao, izigravao revoluciju! A onda dođeš, nema te tu ni pet minuta i gde ćeš?

Ponovo na ulicu! Bolje da ceo život provedeš između četiri zida nego da ponovo stradaš!

JOVAN: Da stradam? A kako vi živite? Deset godina sam bio odsutan i šta sam propustio? Ništa! Bio lud ili normalan isplanirali bi moj život od početka do kraja.

SVETOZAR: Ne preteruj, Jovane! Tvoja majka ipak zna šta radi.

MILEVA: Zar nije tako lepše, sine, kad znaš šta će biti sutra?

JOVAN: Nikad ne znaš šta će biti sutra.

MILEVA: Ja znam- ako se danas ne unormališ sutra ćeš paradirirati za pedere!

JOVAN: Pa šta i ako hoću? Jel to neki greh, možda?

SVETOZAR: Pusti sad ženo tu priču a i ti sine olabavi malo. Nego, da popijemo po jednu pa da krenemo.

MILEVA: Baš nam to treba.

SVETOZAR: Šta ti tu zvocaš? Pijem i može mi se.

MIELVA: Ne možeš takav u kola.

SVETOZAR: Mogu. Ionako su mi oduzeli vozačku.

MILEVA: I to si mi prečutao?

SVETOZAR: Živeli.

MILEVA: Bolje bi bilo da su ti oduzeli flašu.

JOVAN: Ne svađajte se. Ako već moram da idem ne moram da vas slušam.

MILEVA: Sad još izvoljevamo.

SVETOZAR: Ko sad kuca?

MILEVA: Ignoriši pa će otići.

SVETOZAR: Neće. Sigurno su oni subotarski daveži, oni Jehovini svedoci. Skini nam ih s vrata.

MILEVA: Neću. Skini ih ti.

JOVAN: Evo, ja ču.

MILEVA: Pazi, sine, ubaciće te u sektu.

SVETOZAR: Pusti ga. Jreme je da počne da se sam snalazi u životu.

JOVAN: Larisa!

LARISA: Jovane!

JOVAN: Hoćeš li da uđeš?

LARISA: Ne bih da smetam.

MILEVA: Smetaš. Idi!

JOVAN: Larisa je moj gost. Kako si?

LARISA: Okej. Htela sam samo da vidim da li si dobro.

JOVAN: I?

LARISA: Jesi li dobro?

JOVAN: Nisam.

LARISA: Šta ti je?

JOVAN: Hajde da zбриšemo. Odmah!

LARISA: Čekaj, nisam dobro shvatila.

SVETOZAR: Mali hoće da živi kod tebe.

MILEVA: Neće ako se ja pitam!

JOVAN: Niko se ne pita osim mene. Osim Larise i mene. Hoću da pokušamo, samo da pokušamo? Nema velikih reči, nema patetike, samo da pokušamo da napravimo nešto smisleno. Hoćeš li?

MILEVA: Odbij ga. Ako ga imalo voliš reci mu ne!

SVETOZAR: Mlada si, ne zaleći se. Imaš koliko, dvadeset? Rano je da živiš s nekim.

JOVAN: I ja imam dvadeset. Deset godina sam čekao da napunim dvadeset i prvu.

MILEVA: On je lud? Jel' ti rekao?

SVETOZAR: Bio lud, bio.

JOVAN: Hoćeš li da pokušamo?

LARISA: Neću ništa da ti obećavam. Čekaj, polako. Još mi trebaju ta usta.

JOVAN: Idemo. Usput ćemo da obiđemo nekog, važi?

LARISA: Važi.

MILEVA: Sine!

JOVAN: Vidimo se. Ćao!

MILEVA: Jovane, smesta da si se vratio ovde!

SVETOZAR: Pusti ga!

MILEVA: A ručak? A njegova karijera?

SVETOZAR: Čula si ga. Ima dvadeset godina. Život je pred njim.

MILEVA: Ima trideset godina. Nezaposlen, nema fakultet. Jak život. Da smo otišli kod Marte....

SVETOZAR: Marta,Marta! Šta si zapela s njom? Niste vezane pupčanom vrpcem.

MILEVA: I nismo.

SVETOZAR: Marta!S kim se tri družiš! Ajde, budi iskrena, šta misliš o njoj?

MILEVA: Više nije bitno. Ionako nikad nisam volela matoru vešticu.

SVETOZAR: Pa to ti kažem.

MILEVA: Šta se smeškaš, Svetozare? Budi koristan jednom u životu i sipaj nam po jednu.

/KRAJ/

Šifra: WARTBURG

TRAUMA

/celovečernji komad/

Dramatis personae:

Jovan Maksić, 30

Svetozar Maksić, Jovanov otac, 60

Mileva Maksić, Jovanova majka, 60

Dragan Maksić, Jovanov brat, aka Donal Doyle, 40

Larisa, pesnikinja, 20

Klošar, aka Kiki Pastrmčić, 45

Političar, aka Nikola Tršić, 30

Sveštenik, aka otac Inokentije, 45

Psihijatar, aka Radmilo Ekhartović, 45

Novinar, 30

Propalica, 30

Mesto i vreme:

Beograd između 5. i 9. oktobra 2010 godine